

De handelsreiziger

Iwan Jegorowitsj Krasnoetchin, een bleke handelsreiziger op zijn retour, werd in de holst van de nacht uit zijn slaap gewekt. Hij had in het hotel een bescheiden kamer genomen want zijn baas Potgorin morde voortdurend over zijn onkostenrekening. De rare geluiden, die uit de aanpalende kamer leken te komen, hielden niet op.

Krasnoetchin zuchtte diep, trok zijn pyjamabroek omhoog en sprong voorzichtig uit bed. Hij opende de deur van zijn kamer, tuurde links en rechts in de gang en luisterde gespannen. Het lawaai kwam wel degelijk uit nummer veertien. Hij liep op zijn tenen de gang in. Voor de kamer van de lawaaiërige buur aarzelde hij even, scheen nog iets te overleggen en klopte dan resoluut op de deur. In nummer veertien klonk een onderdrukte gil, er was wat gestommel, gekraak van een bed en tenslotte werd de deur op een kiertje geopend. Het boze gezicht van een meneer in een blauwe kamerjas werd zichtbaar.

‘Wat mot je?’

Krasnoetchin schrok van het woeste uiterlijk van de gast. Maar nu kon hij niet meer terug.

‘Neem me niet kwalijk, meneer. Ik wilde U niet nodeloos storen...maar, ziet U, ik dacht een vreemd geluid te horen dat uit uw kamer kwam. Nou, het leek me...vergeeft me de uitdrukking, maar het was alsof iemand euh...vermoord werd.’

‘Alsof er wat?’

‘Wel, ja ziet U, het kwam me voor dat iemand gilte, meneer, het leek op een gil en daarna meende ik een soort gesmoord hulpgeroep.’

‘Je bent niet goed snik, kerel. Heb je misschien gedronken?’

‘Integendeel meneer, ik ben zo nuchter als maar kan.’

De deur werd wat verder geopend en de heer in kamerjas stapte in de gang. Hij deed de deur achter zich dicht en boog zich vertrouwelijk naar Krasnoetchin.

‘Hmm, begrijp je, er is helemaal niets om je zorgen over te maken. Ik ben hier met mijn...vrouw. Nou, we waren wat aan het stoeien. Je weet hoe het gaat...Mijn echtgenote houdt er nog al wat vreemde ideeën op na. Tja, weet je, ze wil dat ik haar...wel, hoe zal ik het zeggen...dat ik haar wat speciaal behandel. Ja, zo is het.’

Krasnoetchin keek erg beteuterd. Hij wist niet goed wat hij daarop kon zeggen. Een dergelijke situatie was wel erg nieuw voor hem. Met die moderne huwelijken kon het soms de rare toer opgaan.

‘Oh, meneer, ik begrijp het helemaal,’ loog Krasnoetchin.

De heer in kamerjas verzekerde hem had dat hij een minder luidruchtig spelletje zou bedenken. Toen hij de kamer binnen liep, tuurde Krasnoetchin over zijn schouder. Lag daar een naakte vrouw op bed, besmeurd met klodders van wat eens een fruittaart was geweest?